

Прави що правишъ, за послѣ мисли!

(Народна приказка)

Единъ царъ се прѣоблѣкълъ веднажъ въ други дрехи и отишелъ на пазаря да види какво има да се продава. Единъ човѣкъ седѣлъ на една рогозка и викалъ: „хайде, умъ продавамъ ха-а, умъ продавамъ!... Царьтъ дошълъ при него и го попиталъ: „По колко го давашъ?“. — „Споредъ умътъ“, отговорилъ продавачътъ. „Давамъ за сто гроша, давамъ за хилядо, а давамъ и за повече, колкото искашъ“.

— Дай ми за хилядо гроша умъ, казалъ царьтъ.

— Давамъ ти. Слушай: „*Прави що правишъ, за послѣ мисли!*“ Тия думи да си повтаряшъ всѣки часъ. Царьтъ му наброилъ паритѣ и си отишелъ въ двореца. Минало се нѣколко врѣме, болѣритѣ рѣшили да убиятъ този царъ, та да турятъ другъ. Тѣ подкупили бръснаря, който кога бръсне царя, да го заколи. Дошелъ веднажъ бръснаря и почналъ да бръсне царя. Ржката му почнала да трепере отъ страхъ. Царьтъ си рѣкълъ: „*Прави що правишъ, за послѣ мисли!*“

Като чулъ тия думи бръснаря, разтрѣперилъ се още повече и бръснача падналъ отъ рѣцѣтъ му.

— „Азъ не искахъ царю честити, но тѣ ме накараха, азъ не съмъ виновенъ“.

— Не бой се, не бой се, казалъ му царьтъ, ти си кажи право царя знае какво ще прави, за тебе нѣма нищо лошо. Азъ знамъ работата но ти ми разправи по на тънко.

И бръснаря разправи на Царя, какъ го научили болѣритѣ и кого искали да турятъ за царъ, а бръснаря щѣли да направятъ болѣринъ...

Като разбралъ добръ всичко това, Царьтъ заповѣдалъ да избиятъ всички болѣри. Така той можалъ да си спаси живота, като повтарялъ често справѣдливитѣ думи: „*прави що правишъ, за послѣ мисли!*“